

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414200736
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6414200736.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom 851 01 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi I. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom G. XXX, t. č. na neznámom mieste, zastúpeného ustanovenou opatrovníčkou Oľgou Mlynárčikovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Šafárikovo námestie 7, IČO: 42 362 962, právne zastúpeného splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, Advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie 405,60 EUR s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 12C/103/2014-68 zo dňa 28. 10. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodujúc na námietku navrhovateľa pripustil, aby do konania na stranu odporcu vstúpil vedľajší účastník s odôvodnením, že po oboznámení sa so stanovami vedľajšieho účastníka mal za preukázané, že vedľajší účastník je právnickou osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov. Z dôvodu, že v predmetnej veci ide o sporové konanie, ktoré súvisí s predmetom ochrany práv spotrebiteľov bez povinnosti vedľajšieho účastníka preukazovať právny záujem na výsledku sporu, mal okresný súd za to, že s poukazom na § 93 ods. 2 - 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) a § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sú splnené podmienky na vstup vedľajšieho účastníka do konania na stranu odporcu. Na základe uvedeného okresný súd vstup vedľajšieho účastníka do konania pripustil.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol uznesenie okresného súdu zmeniť tak, že odvolací súd vstup vedľajšieho účastníka do konania nepripúšťa. Namietal, že došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom na ust. § 93 ods. 2, 3, 4 O. s. p. a čl. 19 ods. 2, 3 Ústavy SR, tiež § 4 ods. 1, 3 a § 11 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov. V kontexte týchto ustanovení mal súd vyzvať odporcu ako účastníka konania, na ktorého strane má vedľajší účastník do konania vstúpiť, na vyjadrenie súhlasu s týmto vstupom. Občianske združenie sa totiž dostáva k osobným údajom a údajom o prebiehajúcich konaniach v spotrebiteľských veciach na základe nie celkom jednoznačného zákona o slobodnom prístupe k informáciám, bez ohľadu na stanovisko osoby (účastníka konania), ktorej sa týkajú.

Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) odvolanie prejednal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a uznesenie okresného súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Zo spisu prvostupňového súdu odvolací súd zistil, že konanie vo veci vyvolal navrhovateľ, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 405,60 EUR s príslušenstvom. Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ sa vyššie uvedenej sumy domáha na základe zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom, ktorú zmluvu možno podľa obsahu vyhodnotiť ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka). Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV oznámilo vstup do tohto konania podaním zo dňa 10. 9. 2014, keď spolu s oznámením o vstupe do konania na podporu odporcu požiadalo o doručenie návrhu na začatie konania spolu s prílohami. Okresný súd na námietku navrhovateľa vstup vyššie citovaného občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu pripustil.

Z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1, ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

Pre účely posudzovanej veci je ďalej potrebné uviesť, že podľa právnej úpravy účinnej k okamihu vstupu vedľajšieho účastníka do konania, účinky vstupu vedľajšieho účastníka do konania nastávajú už okamihom doručenia oznámenia o jeho vstupe súdu (bez ohľadu na konkrétnu fázu právoplatne neskončeného konania); výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane nie je potrebný; prípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania súd z vlastnej iniciatívy neskúma; dôvodom nepripustenia vstupu vedľajšieho účastníka do konania je len výslovný nesúhlas podporovaného účastníka, ktorý tento oznámi súdu po doručení oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/188/2012 zo dňa 05.02.2013, ďalej rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 384/2012, sp. zn. 7 Cdo 67/2013, R 57/2009 a pod.). Opačný záver pritom nevyplýva ani z odvolateľom citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 151/2007, keď odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené rozhodnutie nie je na prejednávany prípad aplikovateľné. Vo veci posudzovanej najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 4 Obo 151/2007 totiž do konania ako vedľajší účastník mienila vstúpiť osoba podľa § 93 ods. 1 O. s. p. proklamujúca právny záujem na vstupe do konania a navyše navrhovateľ, na ktorého stranu chcela uvedená osoba vstúpiť, výslovne vyhlásil, že si vstup takejto osoby do konania na svoju stranu neželá. Podľa právnej úpravy platnej a účinnej do 31. 12. 2014 je pritom potrebné zásadne odlišovať vylovený nesúhlas účastníka, na stranu ktorého chce vedľajší účastník do konania vstúpiť, ktorý nesúhlas je potrebné posúdiť ako námietku vstupu vedľajšieho účastníka do konania, od situácie, keď účastník, na stranu ktorého chce vedľajší účastník vstúpiť, žiadnu námietku vstupu vedľajšieho účastníctva nevznesie (ako je tomu aj v prípade prejednávanej veci). Preto pokiaľ v prejednávanej veci vedľajší účastník doručil oznámenie o svojom vstupe do konania na strane odporcu ešte v roku 2014, odporca výslovne nevyjadril svoj nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na svojej strane, návrh navrhovateľa na vyslovenie neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania nemôže byť dôvodný.

Správnosť rozhodnutia okresného súdu pritom nie je dotknutá argumentáciou navrhovateľa o tom, že vedľajší účastník vstupom do konania získava osobné údaje týkajúce sa účastníka konania ako fyzickej osoby, a to bez súhlasu takejto osoby, čím dochádza k porušovaniu práv garantovaných v článku 19 ods. 2, 3 Ústavy SR.

K uvedenému totiž odvolací súd len v stručnosti poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 29. 01. 2014, sp. zn. PL.ÚS 1/2014-9, ktorý rozhodol o návrhu Okresného súdu Brezno, na ktorý poukazuje navrhovateľ v odvolaní, tak, že jeho návrh odmietol, pričom okrem iného konštatoval, že „nemožno sa stotožniť ani s argumentom navrhovateľa, že zo strany právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (v danom prípade založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov), dochádza k získaniu osobných údajov v rozpore s § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „predchádzajúci zákon o ochrane osobných údajov“). Navrhovateľ totiž opomenul zohľadniť súvislosť s ďalšími ustanoveniami predchádzajúceho zákona o ochrane osobných údajov [napríklad s § 7 ods. 4 písm. f) a g)], ako aj platného zákona o ochrane osobných údajov [napríklad s § 9 ods. 1 a § 10 ods. 3 písm. f) a g)], ktoré umožňujú, aby právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv spotrebiteľov podľa osobitného predpisu, spracúvali aj bez súhlasu osobné údaje získané zo súdmi doručených návrhov na začatie konania, pokiaľ sú tieto návrhy nevyhnutné na ochranu práv a právom chránených záujmov spotrebiteľov (t. j. nielen dotknutých osôb, ale aj tretej strany). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že Ústava SR v čl. 19 ods. 2 a 3 nezaručuje absolútnu ochranu pred zasahovaním do súkromného a rodinného života, resp. pred každým zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o dotknutej osobe, priznáva len ochranu pred neoprávneným zasahovaním do týchto ústavou chránených záujmov (II. ÚS 1/97). Ako už bolo uvedené, obmedzenie základného práva musí sledovať legitímny cieľ, ktorý obstoí s ohľadom na ústavne určený obsah dotknutého základného práva. S prihliadnutím na uvedené považoval ústavný súd za odôvodnenú existenciu verejného záujmu na rozšírení okruhu subjektov, ktoré sa môžu stať vedľajšími účastníkmi súdneho konania, aj o právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ktoré samy osebe nemajú právny záujem na výsledku konania, svoju činnosť však vykonávajú v záujme ochrany práv niektorého z účastníkov konania alebo tretích osôb (napríklad spotrebiteľov), ktorí sa pri ochrane svojich práv nachádzajú oproti druhej strane sporu spravidla v nevýhodnejšom postavení. Skutočnosť, že sa tieto právnické osoby v súvislosti so svojím vstupom do konania z doručených rovnopisov návrhov na začatie konania oboznámia s podstatnými okolnosťami prípadov vrátane osobných údajov účastníkov konania, ktorých rozsah je stanovený § 79 ods. 1 OSP, nepredstavuje podľa ústavného súdu neospravedliteľný zásah do základného práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy, ale práve naopak, sleduje legitímny cieľ“.

Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.